

De Ankeveense plassen; een fietstocht om niet te vergeten

De Ankeveense plassen liggen ten westen van het dorp Ankeveen. Het bestaat voornamelijk uit plassen en moerasbos. Het patroon van vervening nog duidelijk herkenbaar. Ten oosten van het dorp liggen enkele percelen grasland en bos van de vereniging.. De plassen zijn door riet omzoomd en in de petgaten (baggergaten voor turfwinning), vormt zich opnieuw laagveen. Daartussen liggen legakkers, de stroken land waar vroeger uitgestoken turf te drogen op werd gelegd.

In het voorjaar en in de zomer broeden in het gebied veel water- en moerasvogels, roerdomp, waterral, grauwe gans en rietzanger. Ook broeden de zeldzame vogelsoorten zwarte stern, grote en kleine karekiet.

De Ankeveense Plassen worden door de Dammerkade opgedeeld in een noordelijk en zuidelijk deel. Het zuidelijke deel bestaat uit voedselrijke heldere veenplassen. Hier groeien bijzondere waterplanten, zoals groot nimfkruid, blaasjeskruid en drijvend fonteinkruid. Vanaf de Dammerkade en het voetpad langs de Kromme Gooch zijn de plassen voor voetgangers te overzien. Een goed overzicht per fiets heeft u vanaf het Bergse Pad en de Stichtse Kade. Het Bergse Pad gaat over in het Verlengde Bergse Pad dat doorloopt tot aan bezoekerscentrum 's-Graveland. De 's-Gravelandse Vaart kunt u oversteken met een voetveer.

Routebeschrijving

We starten op het Noordereinde te 's-Graveland; de route begint naast 't Swaentje;

't Swaentje was ooit een café/halteplaats

We gaan over de Noordersluisbrug .

De Noordersluis achter 't Swaentje dateert uit 1653. Deze sluis lag in de vaarroute van Loosdrecht naar Naarden.

Richting **Stichtse kade**, de scheidslijn tussen Holland en Utrecht,

De Ankeveense route en de 's-Gravelandseroute komen hier bijeen.
Aan het einde van de Stichtse Kade naar rechts het **Hollands End** op;

Het begin van het Hollands End is het oudste stukje Ankeveen en werd vroeger 'Kerkbuurt' genoemd. Ook is aan het Hollands End de oude katholieke pastorie te zien. De voormalige pastorie verkeert in goede staat en wordt momenteel particulier bewoond. Naast de pastorie staat een theekoepel uit het begin van de 19e eeuw. De koepel heeft een rieten dak.

Aan het einde van het Hollands End gaat u linksaf de **Loodijk** op.

Aan de Loodijk ligt de Hollandia, een achtkantige bovenkruier uit de 17e eeuw. Momenteel is de molen in bezit van Natuurmonumenten en heeft een horeca- bestemming.

Bij de molen keert u terug naar Ankeveen en gaat rechtsaf het **Hollands End** weer op

Aan de rechterzijde liggen een aantal opmerkelijke panden;

Zoddestein. Het is gebouwd in de 18e eeuw en is nog steeds bekend als de chirurgijnswoning.

De Ingelenburgh. Een voormalige schuilkerk uit de 17e eeuw. Oorspronkelijk eigendom van de familie Inghel uit Amsterdam.

De schout. De voormalige woning van de schout.

We fietsen rechtdoor en gaan het **Stichts End** op;

Vooraan staat het oude tolhuis. Een tolboom regelde de onderlinge toegang. Vrije doorgang werd verleend aan boerenkarren, boeren van het dorp, wandelaars en fietsers.

Na het tolhuis rechts de **Dammerkade** op. Het pad is al eeuwen oud en was in de Middeleeuwen de verbindingsweg met Amsterdam. Via dit pad kan u het achterliggende gebied van de Ankeveense plassen

betreden.

Het is mogelijk om door te lopen naar de Vecht in Nederhorst den Berg
U kunt ook na enige kilometers linksaf te slaan en via het Bergse pad (zie hieronder) weer op het Stichts End uit te komen.

Het Bergse pad is n.a.w. het oudste pad van Ankeveen. De katholieke bevolking van Nederhorst den Berg liep via dit pad naar de kerk in Hilversum. Nu is het een prachtig fietspad. Het gaat door de Ankeveense plassen en langs de Spiegelplas in Nederhorst.

We verlaten het Stichts End en gaan naar links de Herenweg op.
De **Herenweg** komt uit bij de klapbrug over de 's-Gravelandse vaart. We slaan voor de brug linksaf de **Cannenburgweg** in.

De Cannenburgweg is genoemd naar de heer Voorbeytel Cannenburg die op eigen kosten de weg heeft laten verbeteren. Daarvoor heette het de Raai. Vroeger had het ook een eigen naam nl. 'De Rade'. Langs deze kant van de vaart lag het jaagpad. Hier konden schuitvoerder en paard lopen. Op sommige plaatsen is het jaagpad nog te zien.

Aan de Cannenburgweg 17 ligt het huis Berg en Vaart. Het huis dateert uit de 18e eeuw. Naast het landhuis staat een koetshuis. Achter het huis bevindt zich een tuin ontworpen door Mien Ruys.

Aan het einde van de Cannenburgweg eindigt de route bij de **Noordersluis**.

Het mag de doorsnee consument wellicht nog ontgaan zijn, maar de vissers weten het al jaren. Het staat bedroevend slecht met de aalstand in Nederland. Zo slecht, dat de toastjes paling die we de komende jaren op feestjes verorberen, de allerlaatste kunnen zijn.

“Voor de oorlog was aal volksvoedsel. Het stoofaaltje werd door de hele bevolking gegeten. Nu is dat niet meer zo. Paling is luxe voedsel en er wordt een hoge prijs voor betaald.” Zo blijkt dat in pakweg 50 jaar veel is veranderd, zegt Willem Dekker. Hij is werkzaam aan het Nederlands Instituut voor Visserijonderzoek in IJmuiden en gespecialiseerd in de aalvisserij. “We hebben nog maar een kwart over van de paling die we in 1950 hadden en sinds 1980 is daarbovenop gekomen dat de hoeveelheid jonge aal die vanuit de zee onze wateren is binnengekomen, zeer sterk is afgenomen. Dan praat ik tussen 1985 en 1995 over een teruggang van 100 procent naar 10 procent en van 1995 tot nu is er een teruggang van 10 procent naar één procent.”

Sluisdeuren

Krijn Hoetmer, palingvisser aan de Ankeveense Plassen, beseft heel goed dat het de laatste decennia steeds moeilijker is geworden voor de aal. “Vroeger kwam de paling binnen via de Vecht. Er waren minder barrières, minder sluisen en waterscheidingen. Sluismeesters zetten de sluisdeuren open als er veel glasaal voor lag.” Langzamerhand veranderde de situatie en de Ankeveense Plassen raakten los van de rivier en het open water. “De badkuipenstructuur in Nederland, dus allerlei afgesloten watertjes, speelt een belangrijke rol in het dalen van de aalstand.”

Als Krijn niet ieder jaar 40 kilo jonge aal inkoopt en uitzet, kan hij zijn vangst niet op peil houden. “Die glasaal kost 230 euro per kilo en dat is een gesubsidieerde prijs. Lang niet alle glasaal wordt groot of kan worden gevangen, dus rendement is tegenwoordig marginaal.” Hoop op verbetering heeft de palingvisser niet, nu blijkt dat de hoeveelheid glasaal steeds verder afneemt.

Bron ' de Wereld Omroep'